

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Imma Merino

Nosaltres som elles

He vist *Nación*, film de la documentalista gallega Margarita Ledo Andión, i m'ha sabut greu que, potser, estigui condemnat a fer-se poc visible, com altres treballs per contribuir a la memòria d'aquells (tot i que, en aquest cas, s'ha de dir aquelles) que formen part dels vençuts i oblidats de la Història. Remetent a imatges d'arxiu, transitant entre el passat i el present, Ledo dona compte de la lluita de les treballadores de la fàbrica de ceràmica Pontosa, que, ubicada a Ponte Sampaio (Pontevedra), va tancar l'any 2001 sense pagar salaris endarrerits i indemnitzacions. Aquest va ser el tracte rebut després de treballar-hi tota la vida. L'empresa va vendre-ho a una immobiliària, que tampoc no va complir els acords amb les treballadores, que no han renunciat als seus drets. Fa un any que el cas està vist per a sentència. La impunitat d'uns continua sent un escàndol. El film explora la seva pròpia forma entre les imatges trobades i les creades, entre el testimoni documental i la pulsio poètica, entre les treballadores de Pontosa i la memòria d'altres dones. És així que, en un moment singularment emotiu i revelador del film, una actriu, Mónica Caamaño, recorda els noms de dones represaliades durant el franquisme mentre desbrossa un camí al bosc: "Nosaltres som elles. Els seus cossos ferits. Tornem a cridar-vos, pels vostres noms, perquè sigueu cossos en llibertat." Després, havent parlat també de l'abús al cos de les dones fins a referir-se al seu propi cas, redefeix el terme *nació* com allò que es fa i vincula quan es "sobrepasa una tanca", aquella construïda amb l'opressió, la violència i el silenci imposat.

EDITORIAL

Accelerar la vacunació

La campanya de vacunació a Catalunya va agafant ritme, no el que seria desitjable encara, malgrat els entrebancs que els retards en les entregues i els canvis de criteri en les edats d'aplicació del vacci d'AstraZeneca suposen per a la planificació de Salut. El nombre de vacunes posades aquesta setmana i el que està previst que s'injectin aquests dies festius és molt important, i cal agrair per damunt de tot la feina del personal sanitari, però encara és insuficient per poder combatre amb eficàcia una pandèmia que, lluny d'albirar-se el seu final, amenaça amb una quarta onada. Malauradament, les dades d'aquests últims dies no conviden a l'optimisme i les

gentades amunt i avall aprofitant les vacances de Setmana Santa, tampoc, malgrat que el comportament de la majoria de la població sigui d'acord amb les directrius de Salut.

A hores d'ara un dels aspectes que preocupa més la població sobre el pla de vacunació són les anades i vingudes del govern espanyol pel que fa a les franges d'edat que es poden vacunar amb el vacci d'AstraZeneca. Primer era per sota dels 55 anys, contràriament a la manca de límit d'edat que imperava a la majoria de països europeus. Després s'ha recomanat per a la franja d'entre 60 i 65 anys. Tot plegat, mentre arriben notícies contradictòries de diferents es-

tats europeus sobre la vacuna i països com ara Alemanya en limitin l'ús després de diferents casos greus de trombosi. La UE i sobretot l'Agència Europea del Medicament (EMA) haurien d'actuar amb contundència per aclarir els dubtes i per establir una política comuna. Les decisions erràtiques o preses de manera individual per cadascun dels socis comunitaris només són arguments per a aquells que aprofiten qualsevol escaletxa per qüestionar els vaccins. A més de resoldre, però, aquests dubtes, la UE ha de centrar-se també a aconseguir accelerar el pla de vacunació, pressionant les empreses perquè no retardin les entregues i els països perquè l'implementin.

La foto

Sense processó, però amb timbals a Verges. La tradicional 'Dansa de la mort' tampoc es va ballar, i els organitzadors esperen que l'any vinent ressorgeixi amb èxit ■ ACN

La frase del dia

Jaume Alonso Cuevillas

DIPUTAT DE JUNTS I MEMBRE DE LA MESA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

“Hem de deixar que ens inhabilitin sense pena ni glòria per una bestiesa?”

Keep calm

Aquesta setmana he acomplert un petit repte personal reunint, finalment, les primeres edicions dels 39 llibres d'Hergé traduïts al català. La col·lecció va començar a la meua infantesa gràcies a l'oncle Isidre —que era el meu padrí—, amb llibres en funcions de mona de Pasqua. Eren aquelles aventures de Tintin en enquadernació holandesa que avui són relíquies que honoren els prestatges de molts exnens dels seixanta i setanta. La meua família paterna eren obrers tèxtils alfabetitzats i culturitzats en l'ambient de la Generalitat republicana i, per tant, perdedors de la Guerra Civil. Els agradaven els llibres i, quan po-

Objectiu: el català

Salvador Cot

dien, en regalaven. Per això aquelles delicioses traduccions al català del Tintin de Joaquim Ventalló els devien semblar una oportunitat que no oferia l'escola i, de fet, van ser el meu primer contacte amb el català escrit. A mi em costava molt llegir en català, i fins i tot vaig demanar al meu padrí que me'ls comprés en castellà. Però vaig veure que li sabia greu. M'hi vaig esforçar i Hergé m'ho va posar fàcil. Per això m'estimo tant aquells llibres.

Rellegint-les, aquelles aventures esplèndides recorden el català que hauria pogut ser, amb el vós com a tractament habitual i la creativitat popular dels renes del capità Haddock. Mili-

tants de la llengua com Ventalló —el primer periodista que va retransmetre un partit de futbol en català— no van salvar aquell català, però sí el català. Fa cinquanta o seixanta anys la història de Catalunya semblava acabada. I no. Hi havia gent lluitant per reconnectar amb la seva llengua aquells nens alfabetitzats en castellà.

L'últim exemplar que buscava era la primera edició d'*Objectiu: la Lluna*, de 1968. El vaig trobar a la xarxa, en una llibreria quebequesa. En rebre'l vaig veure que s'havien oblidat la "e" i al títol hi figura "Objetiu". I és ben paradoxal perquè, gràcies a Déu, l'objectiu el tenien clar. Afortunadament.